

Sygn. akt VII U 2443/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Zbigniew Szczuka
Protokolant:	Sekretarz sądowy Aneta Rapacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 kwietnia 2015 r. w Warszawie

sprawy H. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania H. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 7 sierpnia 2013 nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje H. G. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 maja 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku.

UZASADNIENIE

Ubezpieczona H. G. w dniu 12 września 2013 r. złożyła do Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., odwołanie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 7 sierpnia 2013 r., nr (...) odmawiającej jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona wskazała, że w uzasadnieniu decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych powołuje się na Orzeczenie Komisji Lekarskiej, które zostało wydane z pominięciem istotnych w jej ocenie dokumentów, dotyczących ciężkiego stanu zdrowia ubezpieczonej. Odwołująca wskazała, że w aktach sprawy znajdują się wszystkie niezbędne do uzyskania renty z tytułu niezdolności do pracy dokumenty dotyczące jej leczenia oraz stanu zdrowia, Ubezpieczona wniosła o ponowne zbadanie sprawy, dokładne przeanalizowanie zebranej dokumentacji oraz o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 2-4 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie, złożone w tutejszym Sądzie Okręgowym w dniu 26 września 2013r., wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że w toku postępowania wyjaśniającego, Komisja Lekarska ZUS, orzeczeniem z dnia 10 lipca 2013 r., nie stwierdziła u badanej niezdolności do pracy. W związku z powyższym organ

rentowy uznał, że ubezpieczona nie spełniła jednego z warunków niezbędnych do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, przewidzianego w art. 57 i 58 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2004r., Nr 39, poz.353 ze zm.) i zaskarżoną decyzją z dnia 7 sierpnia 2013r. organ odmówił jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 6-7 a.s.).

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy Warszawa – Praga

w Warszawie ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona H. G., urodzona dnia (...) złożyła w dniu 16 kwietnia 2013 roku, wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 1-2 a.r.).

W związku z powyższym wnioskiem organ rentowy wszczął postępowanie wyjaśniające, w toku którego ubezpieczona została skierowana na badanie do Lekarza Orzecznika ZUS, a następnie do Komisji Lekarskiej ZUS, która w oparciu o posiadaną dokumentację lekarską po zbadaniu odwołującej, wydała w dniu 10 lipca 2013 r. orzeczenie, w którym uznała, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy (dokumentacja akt rentowych- dokumentacja lekarska t. VI)

W oparciu o to orzeczenie organ rentowy w dniu 7 sierpnia 2013 r. wydał decyzję znak: (...), w której odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy

(k. 32-33 a.r.).

W związku z niekorzystną decyzją organu rentowego, odwołująca się H. G. złożyła odwołanie do Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie inicjując tym samym niniejsze postępowanie (k. 2-4 a.s.).

Sąd Okręgowy rozpoznając sprawę dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: neurologa oraz ortopedy celem ustalenia czy w dniu wydania zaskarżonej decyzji odwołująca się była zdolna czy też całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy zarobkowej i czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres. (k. 12 a.s.).

Sąd Okręgowy po przeprowadzeniu postępowania dowodowego ustalił na podstawie opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu neurologii z dnia 5 grudnia 2013 r., że u odwołującej w odcinku szyjnym występuje spłycona lordoza szyjna, ruchomość kręgosłupa jest jednak zadowalająca. U H. G. stwierdzono stany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa z radikulopatią oraz zespół bolesnego barku lewego. Powyższe schorzenia, nie powodują długotrwałej niezdolności do pracy całkowitej ani częściowej (na podstawie dowodu z opinii biegłego sądowego lekarza z zakresu neurologii J. B. k. 19-31 a.s.).

Biorąc pod uwagę stanowisko biegłego sądowego specjalisty z zakresu ortopedii z dnia 7 lutego 2014r., Sąd stwierdził, że odwołująca leczy się z powodu bólu stawu barkowego lewego z podejrzeniem zespołu (...) od września 2012r. Wcześniej leczyła się z powodu zespołu cieśni kanału nadgarstka prawego i lewego, dolegliwości bólowej kolana prawego określone jako cholecystectomię IV stopnia w przebiegu zespołu przeciążeniowego. Odwołująca leczy się również z powodu dolegliwości bólowej odcinka szyjnego i lędźwiowego kręgosłupa W grudniu 2011r. odwołująca uległa wypadkowi komunikacyjnemu, w następstwie którego doznała urazu głowy i klatki piersiowej ze złamaniem żeber. Obecnie leczy się w Poradni (...). Z przyczyn ortopedycznych, odwołująca spełnia kryteria pozwalające na uznanie ją z przyczyn ortopedycznych za osobę, która częściowo utraciła zdolność do pracy (na podstawie dowodu z opinii biegłego sądowego lekarza ortopedy S. M. k. 38-50 a.s.).

Organ rentowy w piśmie procesowym z dnia 4 czerwca 2014 r. wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego lekarza ortopedy, kwestionując wydaną uprzednio w tym zakresie opinię (k. 59-60 a.s.).

Odwołująca zakwestionowała opinie obu biegłych sądowych i wniosła o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego neurologa i ortopedy, stwierdzając, iż biegły sądowy neurolog nie wyjaśnił na jakiej podstawie wskazuje, że nie stwierdza długotrwałej niezdolności do pracy całkowitej ani częściowej oraz nie wskazał w oparciu o jakie

dowody z dokumentacji lekarskiej wywiódł swoje stanowisko, ponadto w jej ocenie ww. opinia jest niewystarczająca. Jednocześnie zarzuciła, iż opinia biegłego sądowego ortopedy pozostaje w sprzeczności z dokumentacją lekarską dotychczasowego leczenia u lekarza ortopedy (k. 61-62 a.s.).

Postanowieniem z dnia 24 lipca 2014 r. Sąd Okręgowy postanowił dopuścić dowód z opinii innych biegłych ortopedy i neurologa, niż wydający opinie w przedmiotowej sprawie, tj. biegły S. M. i J. B. (k. 69-70 a.s.).

Biorąc pod uwagę stanowisko nowo powołanego biegłego sądowego specjalisty z zakresu neurologii z dnia 25 września 2014r., Sąd stwierdził, że w odcinku lędźwiowym i szyjnym odwołująca ma zmiany zwyrodnieniowe i dyskopatyczne. Opisywane poprzednio zmiany kręgosłupa mają raczej charakter przeciążeniowy, bez wyraźnych deficytów neurologicznych, a zgłaszane bóle głowy są pourazowe lub związane z nadciśnieniem. Z punktu widzenia neurologicznego odwołująca nie jest niezdolna do pracy (na podstawie dowodu z opinii biegłego sądowego lekarza neurologa B. Z. k. 78-81 a.s.).

Po ponownym badaniu odwołującej w zakresie ortopedycznym, Sąd Okręgowy na podstawie opinii nowo powołanego biegłego sądowego specjalisty z zakresu ortopedii z dnia 2 grudnia 2014 r., ustalił, że u odwołującej występują zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa bez dysfunkcji, zespół bólowy barku lewego z konfliktem podbarkowym i z dysfunkcją, zaawansowany zespół cieśni kanału nadgarstka prawego oraz zwyrodnienie stawu kolanowego prawego z przykurczem zgięciowym. Powyższe schorzenia czynią odwołującą częściowo niezdolną do pracy (na podstawie dowodu z opinii biegłego sądowego lekarza ortopedy M. G. (1) k. 84-86 a.s.).

W toku rozprawy kończącej postępowanie, strony nie zgłaszały uwag do opinii biegłych sądowych lekarzy oraz nie składały kolejnych wniosków dowodowych (k. 101-102 a.s.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumentację medyczną zawartą w aktach sądowych, aktach rentowych odwołującej, a także w oparciu o opinie biegłych sądowych, zwłaszcza biegłego sądowego lekarza ortopedy M. G. (1) oraz biegłego sądowego lekarza ortopedy S. M. k. 38-50 a.s.. Opinia jest wyczerpująca i sporządzona w sposób jasny i logiczny. Biegli są specjalistami w dziedzinie ortopedii, posiadającymi bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe.

Sąd Okręgowy uznał zgromadzony w sprawie materiał dowodowy za wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie zważył, co następuje:

Odwołanie H. G. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia z dnia 7 sierpnia 2013 r., nr (...) jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie rozważań niniejszej sprawy Sąd Okręgowy wskazuje, iż elementem spornym niniejszego postępowania było jednoznaczne określenie stanu zdrowia odwołującej i ustalenie, czy przysługuje jej prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy.

W tym względzie zdaniem Sądu uzasadnione jest odwołanie się do słusznej tezy wyrażonej w orzecznictwie, według której „postępowanie sądowe w sprawach dotyczących ubezpieczenia rentowego wszczynane jest w rezultacie odwołania wniesionego przez ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Ma więc ono charakter odwoławczy. Jego przedmiotem jest ocena zgodności z prawem - w aspekcie formalnym i materialnym - decyzji wydanej przez organ rentowy na wniosek ubezpieczonego lub z urzędu. Jest zatem postępowaniem kontrolnym. Badanie owej legalności decyzji i orzekanie o niej jest możliwe tylko przy uwzględnieniu stanu faktycznego oraz prawnego istniejącego w chwili wydawania decyzji. Mówiąc inaczej - o zasadności przyznania lub odmowy przyznania świadczenia decydują okoliczności istniejące w chwili ustalania do niego prawa. Postępowanie dowodowe przed sądem jest postępowaniem sprawdzającym, weryfikującym ustalenia dokonane przez organ rentowy. Biegli sądowi nie zastępują lekarza orzecznika ZUS. Zgodnie z posiadaną wiedzą specjalistyczną poddają ocenie merytorycznej trafność

wydanego przez niego orzeczenia o zdolności wnioskodawcy do pracy lub jej braku” (tak: wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 20 maja 2004 roku, II UK 395/03, OSNAPiUS rok 2005, Nr 3, poz. 43.).

Ponadto w myśl art. 57 ust 1. Ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1). jest niezdolny do pracy;
- 2). ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3). niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Z powyższego jednoznacznie wywieść można, iż w art. 57 ust. 1 Ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych określono warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie. Prawo do renty uzależnione pozostaje przede wszystkim od samego faktu wystąpienia niezdolności do pracy, a ponadto niezbędne jest posiadanie wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego oraz powstanie niezdolności do pracy nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania okresów wymienionych w ustawie (z uwzględnieniem art. 57 ust. 2 Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.).

Sąd Okręgowy podziela również tezę wyrażoną w orzecznictwie, według której przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy) (tak: wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03, OSNAPiUS rok 2004, Nr 19, poz. 340.). Reasumując, prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 pkt.1 Ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, iż wnioskodawczyni częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej i jest to spowodowane dysfunkcją prawego kolana w przebiegu zwyrodnieniowym oraz dysfunkcją prawego nadgarstka w przebiegu zespołu uciskowego nerwu pośrodkowego, a także zespołem bólowym barku lewego. Schorzenia ortopedyczne są u odwołującej utrwalone. Jednakże nie można wykluczyć poprawy stanu zdrowia Odwołującej w przyszłości. Sąd zważył również, że odwołująca nie podnosiła, iż jej niezdolność do pracy ma charakter ogólny, co w ocenie Sądu uzasadnia uznanie, iż odwołująca może podejmować próby zatrudnienia na przykład po przekwalifikowaniu, bądź po stwierdzeniu znacznej poprawy stanu jej zdrowia. Okoliczności te uzasadniają zdaniem Sądu przyznanie odwołującej prawa do świadczenia rentowego okresowo tj. do dnia 31 grudnia 2015 r. Datę końcową przyznanego świadczenia Sąd ustalił w oparciu o stanowisko doświadczonego specjalisty, biegłego sądowego - lekarza z zakresu ortopedii M. G. (1), opiniującego w niniejszej sprawie – które w pełni podzielił.

Odwołująca nie spełnia natomiast kryteriów niezdolności do pracy z przyczyn neurologicznych. Niemniej jednak podkreślić należy, że obowiązujące przepisy nie formułują wymogu, by wszyscy biegli lekarze oceniający zdolność ubezpieczonej do samodzielnej egzystencji byli jednomyślni. Jest oczywistym, że w sytuacji, gdy specjaliści chociażby z jednej dziedziny nauk medycznych stwierdzają niezdolność ubezpieczonej do pracy to można uznać, iż ubezpieczona z powodu istniejących u niej schorzeń jest niezdolna chociażby okresowo do podejmowania i wykonywania pracy zarobkowej.

Odnosnie ustalania terminu od jakiego Sąd uznał za zasadne przyznanie odwołującej prawa do renty, to zastosowanie znajduje w tym zakresie art. 129 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Stosownie do treści w/w artykułu świadczenie wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej

jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Ogólną zasadą prawa emerytalno – rentowego jest, że świadczenia wypłaca się na wniosek zainteresowanego, poczynając od dnia powstania prawa do renty (tj. spełnienia w/w warunków ustawowych), lecz nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o świadczenie. Odwołująca na gruncie niniejszej sprawy, spełnia przesłanki przyznania prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy począwszy od dnia 1 maja 2013 roku tj. od miesiąca, następującego po dacie złożenia wniosku o świadczenie, albowiem w miesiącu tym, było możliwe ustalenie istotnych schorzeń odwołującej przez badającego ubezpieczoną lekarza orzecznika ZUS (vide dokumentacja lekarska a.r. t. VI).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy w wyroku z dnia 28 kwietnia 2015r., przyznał Odwołującej H. G. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 maja 2013 r. do 31 grudnia 2015r.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

(...)